

רע"פ 2968/14 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 2968/14

לפני: כבוד השופט ס' ג'ובראן

המבקש: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד מיום 25.3.2014 בע"פ 48726-12-13 שניתן על ידי כבוד השופטים: א' טל - סג"נ, ק' רג'יניאנו וא' מקובר ובקשה לעיכוב ביצוע

בשם המבקש: עו"ד עמיקם הדר

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (סגן הנשיא טל, השופטת רג'יאנו והשופט מקובר) בע"פ 48726-12-13 מיום 25.3.2014, במסגרתו נדחה ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בראשון-לציון (סגן הנשיאה הימן) בת"פ 12967-10-11 מיום 3.7.2013. בית משפט השלום הרשיע את המבקש במעשה מגונה ופגיעה בפרטיות, והשית עליו עונש של 7 חודשי מאסר בפועל, 7 חודשי מאסר על תנאי, קנס בסך 3,000 ש"ח, ופיצוי למתלוננת בסך 30,000 ש"ח.

2. כתב האישום שעל-פיו הורשע המבקש מייחס לו שתי עבירות כלפי ילדתה של בת זוגו (להלן המתלוננת). האישום הראשון מייחס לו עבירה של מעשה מגונה, בכך שבשעת לילה, כאשר המתלוננת ישנה, הניח המבקש את ידו

בין רגליה. על-פי האישום השני, בשני מקרים נפרדים הסליק המבקש מצלמת אינטרנט בחדרה, ובשל כך יוחסה לו עבירה של פגיעה בפרטיות.

3. המבקש הורשע בבית משפט השלום לאחר ניהול הוכחות. ההרשעה התבססה בעיקר על עדותה של המתלוננת, אותה מצא בית המשפט מהימנה ביותר. בית המשפט דחה את טענתו של המבקש כי לא היה לו הלך הנפש הדרוש לביצוע העבירות. כך, באישום הראשון נדחתה טענתו של המבקש לפיה לא ידע שמדובר במתלוננת וחשב שמדובר באימה. כן, באישום השני, נדחתה טענתו לפיה הניח את המצלמה לשם השכנת שלום בין המתלוננת לאימה. ערעור על הכרעת הדין וגזר הדין נדחו בבית המשפט המחוזי.

4. לבית משפט זה הוגשה בקשת רשות ערעור המנוסחת כל כולה כאילו היתה כתב ערעור. במסגרת הבקשה נטען כי לא הוכח מעבר לספק סביר אשמו של המבקש ("המערער") בשל כך שבית משפט השלום הסתמך רק על עדותה של המתלוננת. כן נטען, כי לא הוכח שהתקנת המצלמה נעשתה מתוך כוונה לעקוב אחר המתלוננת. אשר לגזר הדין נטען, כי הוא מחמיר מעבר למקובל.

דין והכרעה

5. אין בידי לקבל את הבקשה למתן רשות ערעור. דומה כי הבקשה אינה אלא העתק של כתב הערעור. מעבר לכך שהבקשה הוכתרה במקור בכותרת "ערעור", לגופה אין בה התייחסות למבחנים המקובלים בעניין מתן רשות ערעור. לגופם של דברים, הבקשה מתייחסת לממצאים שנקבעו בבית משפט השלום ובעיקר לכך שהעדיף את גרסתה של המתלוננת על-פני גרסתו של המבקש. בית משפט השלום פירט בהרחבה כיצד היתה עדותה של המתלוננת מהימנה עליו, ומנגד מדוע מצא לדחות את גרסתו של המבקש. דברים אלה היו מקובלים גם על בית המשפט המחוזי. בנסיבות אלה דומה כי אין מנוס מדחיית הבקשה בנוגע להכרעת הדין. דומה כי גם עונשו של המבקש אינו חורג מן המקובל בנסיבות דומות במידה המצדיקה מתן רשות ערעור.

6. סוף דבר, הבקשה למתן רשות ערעור נדחית בזאת, ומשכך מתייתרת הבקשה לעיכוב ביצוע העונש.

ניתנה היום, ז' באייר התשע"ד (7.5.2014).

ש ו פ ט